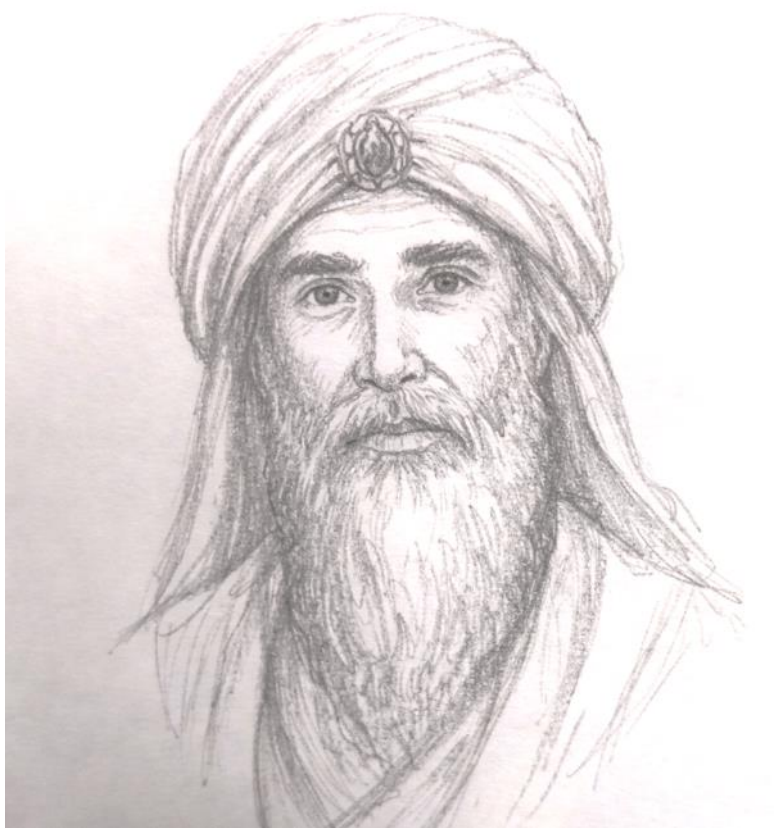


PROSINEC 2025

Moudrost

věků



Historická část čtvrtletníku SFŘ v ČR

*Moudrost se sama chválí
a slaví uprostřed svého lidu...*

Sir 24,1

Blahoslavená Teresa Manganiello (1849–1876)

Teresa Manganiello se narodila 1. ledna 1849 v Montefuscu v arcidiecézi Benevento. Jako jedenácté dítě rolnické rodiny zažila utrpení již v dětství a dospívání, které strávila mezi domácími pracemi a prací na poli. Odcizená od radostí dětství projevovala spravedlivý charakter a jedinečnou čistotu srdce v kombinaci s modlitbou a velkorysou službou. Ačkoli byla negramotná, vždy dávala jasně najevo výjimečnou zralost mysli. Ve dvanácti letech složila soukromý slib panenství a jako mladá žena neustále odmítala četné nabídky k sňatku.

Ve dvaceti letech se její již tak pozoruhodná a uznávaná lidská a duchovní zralost mimořádně rozvinula ve škole františkánského třetího řádu, kterou v jejím rodném městě založil kapucínský kněz Lodovico Acernese. Mladá Tereza se ochotně připojila a 15. května 1870 pod



vedením svého duchovního vůdce učinila obdivuhodný pokrok na cestě ke svatosti podle ducha Poverella z Assisi. Milovala chudobu, věrně dodržovala poslušnost a byla statečně velkorysá ve svém pokorném duchu. V očích otce Ludovica, jejího zpovědníka, se jevila jako výjimečný vzor terciářky.

Ačkoli žila plně podle slibu a pravidel třetího řádu, ráda by vstoupila do kláštera, ale Pán jí tuto milost nikdy neudělil a nechal ji trpět v chudobě, i když otec Acernese, který choval záměr založit novou řeholní rodinu, považoval Terezu za vzor a první představenou. Mladá terciářka spojovala svou horlivost pro Eucharistii a Pánovo utrpení s živým plamenem lásky k bližním, který se rozšiřoval na její početnou rodinu, na mnoho chudých lidí, kteří procházeli statkem, na žebráky a nemocné, kterým věnovala pozornou péči pomocí léčivých bylin, které sama pěstovala.

V roce 1874, během účasti na mši svaté, utrpěla hemoptýzu, po které následovaly další, které ji upoutaly na několik měsíců na lůžko, během nichž dávala obdivuhodné příklady pokory a radostného přijetí utrpení z lásky k Pánu. Zemřela s radostí v noci 4. listopadu 1876.

Papež Benedikt XVI. řekl: „Stejně jako svatý František se snažila napodobovat Ježíše Krista a obětovat utrpení a pokání za odpuštění hříchů, byla plná lásky k bližním a dělala vše, co mohla, pro všechny, zejména pro chudé a nemocné.“

<https://ciofs.info/2025/11/01/november-2025-blessed-teresa-manganiello-1849-1876/>

Převzato z CIOFS, zpracoval Luboš Kolafa

Svatá Anna Schäfferová (1882–1925)

Anna Schäfferová; laická mystička; terciářka františkánského řádu; narozena 18. února 1882 v Mindelstetenu (mezi Řezno a Ingolstadtem) v Bavorsku v Německu. Zemřela v Mindelstetenu 5. října 1925. Anna Schäffer byla jedním z mnoha dětí tesaře. Nabídla svůj život Bohu pro blaho druhých a začala pracovat v Řezně, aby pomohla živit svou rodinu, ačkoli doufala, že se stane misionářkou. Po smrti otce (1896) pracovala v Landshutu, poté v prádelně ve Stammhamu, kde 4. února 1901 utrpěla devatenáctiletá Anna při pracovní nehodě popáleniny po celém těle, když se ponořila do vany s vroucím bělidlem. Po roce stráveném v nemocnici byla propuštěna (květen 1902), protože odborníci nebyli schopni její rány vyléčit. Následujících 25 let byla prakticky upoutána na lůžko. S postižením přišla i chudoba.

Časem se její hněv proměnil v pochopení, že její utrpení může být spojeno s utrpením ukřižovaného Krista a nabídnuto jako oběť za druhé. Její zpovědník, otec Karl Rieger, řekl, že za dvacet pět let, kdy jí denně přinášel svaté přijímání, nikdy neslyšel Annu Schäfferovou si stěžovat.

Od jara 1910 měla mnoho mystických zážitků. Vyprávěla, že Bůh jí dal tři klíče, kterými otevřela brány nebe: její utrpení, šicí jehlu a pero. Ve svých krásných výšivkách pro kostely Anna znázorňovala Nejsvětější Srdce s plameny ohnutými dovnitř jako klas pšenice. Tento symbol často používala v dopisech, které psala těm, kteří ji žádali o modlitby nebo radu v Rakousku, Švýcarsku a Americe.

Anna ve svých posledních dnech velmi trpěla. Brzy po její smrti se její hrob na hřbitově v Mindelstetenu stal oblíbeným poutním místem. Poté, co byly její relikvie identifikovány a přeneseny do kostela (26. července 1972), byl zahájen diecézní proces jejího blahořečení (1973). V roce 1995 byla prohlášena za ctihodnou. Papež Jan Pavel II. při její beatifikaci (7. března 1999) poznamenal, že „mezi strašlivými bolestmi si uvědomila odpovědnost, kterou má každý křesťan za spásu svého bližního... Její lůžko se stalo kolébkou širokého apoštolátu prostřednictvím korespondence“.

Anna Schäfferová byla svatořečena 21. října 2012 papežem Benediktem XVI.

Její svátek se slaví 5. října.

Zdroj:

<https://www.encyclopedia.com/religion/encyclopedias-almanacs-transcripts-and-maps/schaffer-anna-bl>



Kapucínský klášter s kostelem sv. Felixe v Sušici

Bratři kapucíni přišli do Čech před 426 lety. Do Sušice na pozvání od města přišli v roce 1644. Základní kámen kostela sv. Felixe byl položen 17. 9. 1651 a vysvěcen by 24. 10. 1655. Zasvěcen sv. Felixi z Canalice a kapucínský klášter byl dostavěn 1668.

Milostný obraz P. Marie Bolestné ze 17. století dostal hrabě Jindřich Michael Nyzrle z Chodů od saského kurfiřta za diplomatické služby. Když jeho třetí manželka Alžběta Eleonora očekávala porod, byl zavěšen nad její postelí na zámku Lčovice u Prachatic a tam došlo na zelený čtvrtek 1. 4. 1649 k této události: Oba manželé byli pokročilého věku. Narozené dítě nejevilo známek života. Manžel s neživým dítětem v náručí prosil Matku Boží o pomoc a počal na dítě dýchat. Dítě po chvíli ožilo a chlapec byl hned pokřtěn a dostal jméno František Michael. Dožil se nakonec na tehdejší dobu vysokého věku – 60 let. Při poděkování za záchranu dítěte začala na obraze z čela P. Marie kapat krev. Kapky dopadly do otevřené modlitební knihy pod obrazem. Obraz i kniha byly věnovány r.1650 do klášterního kostela sv. Felixe v Sušici. Po vyhnání kapucínů v roce 1950 a obsazení kláštera se modlitební kniha ztratila. Sušice po celou dobu byla vyhledávaným poutním místem.

Jak jsme se stali blízkými kapucínům

Měl jsem o rok a půl staršího bratra Jana. V roce 1943 mu za války bylo 8 let a dostal zánět středního ucha, který přešel v zánět mozkových blan s velmi vysokými horečkami. V nemocnici v Sušici mu prosekli lebeční kost za uchem, aby odešel hnis. Rodiče denně chodili do kapucínského kostela k milostivému obrazu prosit Matku Boží o pomoc a přimluvu. Stav bratra se postupně zlepšoval. Primář nemocnice odmítl poděkování za uzdravení se slovy, že to byl zázrak. Další dva pacienti se stejnou nemocí totiž zemřeli. Bratr byl nemocen téměř rok, a tak dobrovolně opakoval třetí třídu a od té doby jsme chodili do stejné třídy a žili jsme jako dvojčata. Rodiče měli z uzdravení syna velkou radost, a tak nás oba v r. 1946 přihlásili k ministrantské službě u bratrů kapucínů. V té době zde byli tři bratři – dva kněží a bratr. Byli na nás velmi hodní a my jim opláceli dětskou láskou. I po tolika letech si vzpomínám na kvardiána p. Aleše Josefa Cihláře z Českomoravské vysočiny. Je až dodnes pro mě vzorem statečného kněze, řeholníka a mučedníka. Za to, že pomohl několika mladým lidem k přechodu za hranice byl za „velezradu“ odsouzen k 12 letům vězení, a to v době, kdy onemocněl TBC. Náš Pán jej ale neopustil, dožil se svobody a zemřel v roce 2008 ve věku 94 let. V roce 1950 zbývající kapucíni museli odejít. Přesto se kapucínská výročí a slavnosti dál v Sušici udržovaly.

Další zajímavý zážitek začal v roce 1993. Do kapucínského kláštera v Sušici se vrátili tři staří bratři. Ještě ti z minulé generace. Přijali jsme je s radostí jako členy rodiny. Říkali jsme jim naši dědečkové. P. Polívková se o ně vzorně starala po celý den a získala přezdívku Matka sušického kláštera. První odešel na věčnost bratr Konrád Staněk v roce 1996. V roce 2001 umírá kvardián P. Norbert Harant. Oba jsou pochováni v kapucínské hrobce v Sušici. P. Bonfiol Bošek pro nemoc odešel do kapucínského kláštera v Praze na Hradčanech, kde prožil ještě dalších osm let a zemřel ve věku 91 let. Tak skončila bohubilá činnost našich „milých dědečků“.

V roce 2007 přichází do Sušice „mladá generace“ kapucínů a s velkým nasazením se pouští do práce. Je jí velmi mnoho. Došlo k přestavbě kláštera.

A tak v roce 2012 zakládají – či spíše obnovují - III. řád sv. Františka. Ten byl vždy spojen s bratry kapucíny a jejich způsobem života nejen v Sušici, ale i v širokém okolí. Největší rozkvět terciářů byl kolem r. 1850, kdy radní a později purkmistr Sušice řídil III. řád s více jak 200 členy a s několika členy baronských

a rytířských rodů z okolí Sušice. Purkmistr Jiří Karl je pochován v kapucínské hrobce.

22. 5. 2013 jsme s manželkou vstoupili do kandidatury. Patronací byl pověřen br. František Reichl a každý měsíc se nám věnoval formátor Luboš Kolafa z Plzně. Nově vzniklé společenství je stále dodnes živé.

Já jsem přijal řeholní jméno po patronu klášterního kostela sv. Felix. Setkávání s bratry kapucíny a s terciáři je pro mne a moji ženu vždy svátkem.

Felix Václav Šmídl – kronikář III. Řádu v Sušici
(na fotografii uprostřed)

Rukou psaný text přepsal Luboš Kolafa

